

PAP BALÁZS

BOB PRIEST: EGY FEJEZET, MELYET A REALITÁS URAL, MAJD ELALUDNI LÁTSZIK¹

*Félelemben élni annyi, mint nem menni
sehová nyugodtan. Sehová sem menni
annyi, mint otthon ülni. Otthon ülni annyi,
mint lábizomsorvadást kapni. Nos, erre
ajánlom én maguknak az Easy Steps 2000
krémet!*

TV Shop

Ezen kis kalandjaink után – gondolom, aligha kell magyaráznom miért – egy kicsivel kevesebb figyelmet szenteltünk a gyengébbik nemnek. Gertrud és Jen' akiket – szerencsénkre – nem láttunk többet, lényegében értékelték át a nőkről alkotott képet mindkettőnkben.

A nő majd jön, nem kell várni rá.

Eme axiomatikus alapelv köré szerveződött az eset után eltelt néhány nap, aztán a West Side-ban találtuk magunkat.

Úgy fél tíz felé az asztalunkhoz keveredett mindkettőnk régi ismerőse, Olga. Ő szintén külhoni volt, származását tekintve ukrán, tőle kaptuk annak idején a tippet, hogy hova és mennyi pénzt küldjünk, ha állampolgárokká vágyunk nemesedni.

Kedves, gyermekien tiszta szemei miatt csak Gyévácskának neveztük.

Mellénk ült, és mint mindig, most is családjáról kezdett mesélni. Oly hihetetlen naivitással tette mindezt, mintha nem pusztán burokban élt volna, hanem egyenesen a víz alatt.

Tudom, elhitettük vele, hogy Agatha Christie prosztatarákban halt meg, ráadásul mint azt a legkorszerűbb filológiai állásfoglalásokból megtudtuk, hermafrodita volt, és több évig tartó viharos szerelemet élt át egy Hercule Poirot nevezetű belgával.

Azon az estén Potter úgy viselkedett, mint aki most veszi észre, hogy milyen ismerősei vannak. Mint aki el akarná adni giccsesnek ítélt réz karperecét, és az ötvös közli, hogy ez bizony tizennyolc karátos arany. Vagy mint a kis lurkó, aki felfedezi, hogy nem hülyeség a spenót, hanem igenis finom eledel.

Alex mosolygott, mint egy tejbetök, ezzel persze a megcélzottal homlokegyenest ellentétes eredményt szokott elérni, de ő hódolt ebbéli just for fun (irodalmibban: l'art pour l'art) hobbjának szenvedélyesen.

– Hozzunk valamit inni Olgának! – javasoltam. Alexből előpattant a gentleman, felugrott és a bárpulthoz sietett.

¹Részlet Bob Priest: *Catherine, Helga, Alex, a Realitás meg én* című regényéből. (Ford.: Tóth-Szabó Béla.)

Utánamentem.

Egy sört és egy dupla vodkát rendelt.

– Én a világerő sem akarom, hogy félreérts, de ha most az ukrán maffia fog kergetni minket Philadelphia és Washington közt, ne számíts a partnerségemre! – adtam tanúbizonyosságát annak, hogy a barátságok lehet, hogy egy életre szólhatnak, de korántsem alkalmasak a teljes tolerancia megszemélyesítésére.

Ez idő tájt nyúlt volna a mixer fiú a vodkához, így még időben hangzott el Alex helyesbítése:

– Bocs, csak egy szimpla lesz. – majd gyorsan hozzátette – Mé' vótam már megint reális...

Mit mondjak, büszke voltam rá. Ez a fiú néha tényleg megértette, mi az, hogy előre tervezés. Rendszerelvű gondolkodása végre kezdett emberi léptékűvé nőni.

Az estének így – inkább a megelőzés szellemében, semmint a kedvhiányában – gyorsan véget vetettünk. Hazaérve azonban nem várt kép fogadott.

A folyosón kétrét görnyedve zokogott Rodrigezné, s láthatatlan óvó kezeivel csak egy polgárháborús zughős vigasztalgatta, illetve borogatta pofonoktól felrepedt arcát.

– Mi történt? – guggoltunk egy emberként két oldalára.

– A férjem idegen alsónadrágot talált a frissen mosott ruhák között – kezdte szívszorítóan szép történetét – én hiába mondtam, hogy csak a szomszéd Potter úré lehet, akivel mindig együtt járunk a mosodába, de megpofozott és a folyósóra lökött, azóta bent tör-zúz, illetve iszik.

Nem is kellett Alexre nézmem, ő máris bekopogott a Rodrigez lakásba.

– Elnézést kérek – kezdte mondani referenciáit rögtön az ajtót nyitó Juan Rodrigeznek – de a fehérenemüim közül hiányzik egy alsó, remélem, hogy csak véletlenül keveredett össze az Önökével, szeretném visszakapni...

Itt kezdődött el, és majd egy percen át tartott az a számunkra teljesen érthetetlen spanyol ordiba (Rodrigezné később azt mondta, hogy jobb lesz, ha nem fordítja le, el tudjuk képzelni), mely megelőzte az ajtó adrenalinmegindítóan durva becsapását.

Így esett, hogy Rodrigezné azon az éjszakán nálunk aludt, Alex nem tagadható öröme. Nem mondom, megszabadulva háziasszony jelmezétől, tényleg magas esztétikai kategória sorolhatta tagjai közé, ám a férjének legkevésbé sem eszkimoid mentalitását ismerve, csak diszkrét szemlélődő maradtam, Alex pedig követett ebben, őszinte boldogságomra.

Reggel azután hármásban kimagyaráztuk a félreértést a másnaposan szelíd Juannak, aki tört angolságú bocsánatkérések közepette kért tanácsot, hogy Mr. Leblanc aznap esti látogatásakor hogyan magyarázzák ki a felesége arcán elhelyezkedő, nem éppen izgatató heget.

Mi jobbnál jobb hazugságokat gyártottunk, melyek közt biztosan akadt használható is, lévén, hogy az aznap esti Leblanc-látogatás szinte szívélyesre sikeredett. Talán Alexnek nem kellett volna mindenáron visszakérni azt a csintalan gatyát, mert mikor újra szó került róla, Juan Rodrigez nagyon aggasztóan kezdett nézni.

Ám ez kit érdekelt aznap?

Aznap, amikor az Államokba kerülésünk öt éves évfordulóját ültük.

Nem vártunk vendégeket, nem vártak minket sem sehová, ám ilyenkor – és csak az év

ezen napján – kettesben indultunk útnak, s a cél nem más volt, mint a Does it c(o)unt? névre hallgató Night Club...

Ünnepi italainkkal a kifutó mellé ültünk, és mint mindenki a helyiségben, mi is azt kiabáltuk, hogy „húúúú!”, meg hogy „hinnye!”. Ez nem esztétikai kielégültségünket próbálta kifejezni, sokkal inkább fiziológiai kielégületlenségünket. Hazafelé menet pedig benéztünk egy mezei bárocskába, ahol ilyenkor elsőprően jó dumával szedtünk fel egy-egy lehengetlően jó pipit.

Boldog kalandvagyunk hártás szárnyait hátunkon összehúzza nekipréseltük a méregzöld széktámláknak, szorosán nyomtuk, nehogy kihüljenek, s alkalomadtán igen magasra emelhessenek.

És az alkalom, ha nagyon várják, igen nehezen adódik.

Hátunkon az említett szárny csaknem ráfagyott a kárpitra, s valahányszor eszünkbe jutott léte, s mozdítani próbáltuk, jéghideg reccsenés tudatta velünk az este viszonyát a Realitáshoz: egy-egy levegő mélyébe szúrt tekintet három duzzadó pofazacsót fedeztetett fel, melyek kérges bőrére pára fagyott, s zúzmarás leget fútt mindenik mögénk.

Mint mikor frissen ölt baromfi tollára asszonyok forró vizet locsolnak, hogy azok bőre felpuhuljék és ne szorítsa olyannyira a tollazatot, úgy engedett fel a fagy egy pillanat alatt, s neveltünkben látni véltük, ahogy égési sebek kezdenek gennyet folytatni a három elvetemült fagyasztó arcából.

Belibbent a kocsmába két légies, bájos leányzó, egyestés szerelemre vágyó szoknyaslicceléssel, egy naplólapra elegendő melltapogattatási kedvvel, egy frappáns caudára vágyó nyirkos diesissel combjaik között. Szárnyaink izzani kezdtek, caudánk frappánsodott, tenyerünkbe gőzölgő aromával simult a brandys pohár, s halántékunknál gyöngyözve bukkant fel az estére tervezett komoly megizzadás előőrse.

Halk puffanással esett mindenünk a latba, javunkra billentve a mérleget s tíz perc múlva a brandys poharak meghitt duóban ácsorogtak egy-egy likőrös pohárka mellett, s addigi ölelő melegségű kezeinkben ölelő melegségű kezek heverték hányaveti keccsel, meg-megkocantva ujjaikon a finomkövű gyűrűket.

Percek múlva Mona rúzsának ízével ajkamon, s színével nyakamon öntött el a részegség, egy jó órával később már álmos lapockáin kószált kezem, omló hajába szuszogott párát arcom, ahogy Lisa és Alex mellett topogtunk az *I'm Easy Like Sunday Morning...* topoghatatlan ritmusára. Amíg ballal gyengéden végigsimítottam a hátán, belesiklott jobb markomba a melle. Ujjaimmal éreztem a melltartó hámbavágó csikját, míg tenyerembe a puhás szerv simult. Láttam magam előtt, ahogy leriglizem róla az elől tapinthatóan csipkés ruhadarabot, álló helyzetben is átomlik e testfertály túl a derék és a váll közé bérázolható íven, a mellkason, melyhez odabilincselték. Hát még, ha hanyatt! Előre tudható volt, hogy ha hátára feküdne mezítelenül, mindkét oldalán a résben megtartana egy-egy Mont Blanc töltőtollat, kifeszítve hamvas rózsaszín bimbáját, amelyre – hogy, hogy nem – jégkocka kerülne; s az állagot, színtónust, redőzetet váltó mellcsúcs miatt lassan lebiggyedne, majd a lepedőre pottyanna e két becses írószernemű.

Nem túl sokkal később remegve köszöntünk jó éjszakát s meg sem lepve csuktuk be magunk mögött az ajtót én és Lisa, csakúgy mint Mona és Alex.

Lisa ajkai fahéjasabbak voltak, miképp Monáéi. Keskenyebb volt a dereka, s feszes nyugalommal domborodott köldöke körül egy kedvteli pocak. Mona hasa – bár csak hasammal érezhettem tánc közben – lényegesen szabályosabb volt: mint egy döccenéstelen versezet, mely az őszinteségről szól, következésképp őszintétlenül, hisz sosem mutatja meg leizzadt vagy peccétes műselyembélését, a fonákját.

Lisa rímei asszonáncok és disszonáncok voltak, csak szemei rímelték tisztán homlokára omló hajtincseire. Dereka tündéri alexandrin volt, mellei két szabályos metszetű összecsengő hetes négy-hármas cezúrával, de olyanformán, hogy akár szavanként is lehetett volna közérjük osztatot húzni (egy-három; három), kulcsontjai között egy méltóságteli haiku, leveleket, s lepkéket említő; csak bokái csaptak át szabadversbe, mert évekkal azelőtt leforrázta mindkettőt porlevessel.

Nyelvem a forrázat arctalan redőin siklott át, mint felolvadt sípályán a szőke síoktató, ügyetlen, tehetségtelen, de könnyen gombolható anorákkal rendelkező, s igen csinos tanítványaival, hátra-hátrarikkantva, hogy mindjárt jó lesz már a pálya, s mint kiderül hamarost: igaza van.

Ha siklás volt az eleje, hát gravitáció vonzotta zuhanás vezetett a seb végétől a térdekig, s mintha a gravitáció megsokszorozódna, száguldtam a combtőig, aztán visszafordulván, invertálva játszva le a fentieket. Két láb volt, az egyik hanyatt, s egyenesen, a másik – hogy máshogy, mint hanyatt s – térdben meghajtva. Edzettem.

A combok tövében egy másfél éve álló házi csalamádé üvegén, s levén át látszó véralmahej színű, mondhatni fakóbordó, vagy pasztellveres csipkézetű hártavékony bugyi feszült, két kis árkot vájva a combokra körbe, valamint nagyobb íven a köldök alá. Felette diszkrét odú, egy köldök, mélyében domborodó hanttal, feljebb sávonként kibökkenő bordák, mint vén, középkori hidak megroncsolódott deszkái. Nyelvem döcögve ért a két egyforma hetesig, melynek dombjain mosolyogva álltak a keményre meredt puncsturmixrózsaszín mellbimbók, mint az őket egygyészervező asszonánc magánhangzói, oly egyformán. A mássalhangzók különböző hasonlóságát a nyak felé tartó két-két liláskék érpatok lefelé hömpölygő sodrának elágazásai jelentették.

Megcsókoltam a kulcsontok enyészpontjába írt haikut, felfutottam az évacsutkán az áll hegyére majd sodró lendületű irammal száguldottam vissza a két mell hasadékan a véralmaszín fehérnemüig. Bőrén már csillogott nyálam, mikor végre eltűnt az egy szem burok is róla, s megcsodálhattam a két, dupla közzel szedett sorból álló diesist. Türelem sem kellett hozzá, hogy kivárjam, míg a két, lelkifurdalás nélkül deformálható, fanyar lebény közül nyálnál masszívabb anyag formált kábelhidat kis ajkaim s nagyajkai között, s rajzolt foltot lepedőmre kisvártatva. Aztán gyógyító, kavargó lihegés, mely csak a légtér nagysága miatt nem párástítja be az ablakot, karmolt hurkák a hátakon – a melltapogatás rezüméje egy naplólapnyi formátumban.

Másnapos reggel ébresztett mindnégyönket, s szinte egyszerre támolyogtunk ki a nappaliba. Én kávéért igyekeztem a konyhába, a két lány a fürdőszobán veszett össze, Alex pedig lerogyott. Fáradt volt és borostás.

– Egy évben egy éjszaka, amikor elfelejtem, hogy mi az, hogy Sikergyanú, meg hogy Realitás, meg hogy Kölcseny... betyár ez az érzés.

Ekkor csengettek. Alsónadrágban és a bárgyút közelítő tekintettel nyitottam ajtót. Az aláíratós postás állt ott, és egy borítékot nyújtott felém. Mikor ösztönösen zsebet kerestem, hogy abban pénzt leljek, és ezt felé nyújtsam, ijedt tekintettel elslisszolt. Potter hangosan nevetett, és üvöltve felajánlotta a postásnak, hogy nagyon szívesen megismerteti Kölcséyyvel meg a Sikergyanúval.

Kibontottam a levelet.

Aztán nem sokkal utána megdermedtem.

Kedves Fiúk!

Nem vagyok rossz ember, csak sokan félreérteneK. Ti nagyon szimpatikusak vagytok nekem, szívesen találkoznék veletek. Szép sötét hajatok van és én szeretem a sötét hajakat. Gubancolni, meg borzolni. Mindenhol ilyen fekete a szőrötök? Láttalak benneteket tegnap a night clubban. Tudom, hol laktok. Találkozzunk! Én mindig megkapom, amit akarok.

Csók:

Fred

Odaadtam a levelet Potternek.

– Aha, mert Kölcséyy békén hagy ám... Mé' vótam má' megin' reális!

A lányok már rég elmentek, Potter szerint el is köszöntek, de én csak néztem kifelé az ablakon és – enyhén szólva – betojtam. Az én kis popsím még szűz volt, és bíztam benne, hogy az is marad. Bár egyszer – amikor Zugeben kerítésén másztunk át – sanszos volt, hogy elveszítem féltve őrzött ártatlanságát, de az nem számítana, hiszen – ahogy ifjabb koromra visszaemlékszem – a lányok sem számították igazinak a dezodoros flakont meg a partvisnyelet.

Le voltam taglózva. Csakúgy, mint Potter. Ő is le volt taglózva. Annyira ideges voltam, hogy rá is gyújtottam, két hét óta először.

Alex úgy döntött hogy statuál, és ki mer merészkedni, átcsöngetett Rodrigezékhez, hogy ha mosodába gondolnának menni, szívesen áll rendelkezésükre. Csalódottan jött vissza. Juan úgy gondolta, hogy jobb lesz, ha a felesége ezentúl vele jár mosodába.

Alex nem statuált. Bár vágyott rá. Nem is kicsit.

– Meg kell szerveznünk az életünket! – kezdtem egy programbeszédet – Vigyáznunk kell egymásra! Hátat hátnak vetve kell osonnunk mindenfelé...

– ... vagy inkább feneket fenéknek, ha lenne neked olyanod – vicceskedett Alex.

– Ne hülyülj már velem! – mondtam – Én kifejezetten szeretem a nőket és tolerálok, ha egyik-másik nem engem akar, de akkor ez – az írásából ítélve Hank méretű tuskó – igenis tartsa tisztában az én vágyaimat, vagy nem-vágyaimat.

– Érdemes idegeskedned rajta, mert jobb lesz! Az efféle hullazabáló ghoulok általában kórházak szociális osztályain dolgoznak, vagy a vöröskeresztnél, esetleg női hetilapok főzőcske rovatának szerkesztői, és toleranciájuk messze földön híres. Lehet, hogy csak valami idéetlen vicc az egész. Én például sosem írogattam fenyegető leveleket gyerekkoromban pusztán poénból. Me' nnem.

Igen, ez hihetőnek tűnt. Biztos valami ócska poén, elvégre mi esély lenne rá, hogy valaki komolyan ránk szálljon?

És ebben a boldog tudatban telt el vagy három perc, mígnem megcsendült a telefon. Nem vettük fel. Vártuk, hogy az üzenetrögzítő megtegye helyettünk.

Kevésbé vicces beköszönönket meghallgatva, a sípszó után üzenetet hagyott valaki.

– Fiúkák, hiszen ég nálatok a villany, még az ablakba is kiálltok, felvenni, azt meg nem? Ejnye no... Mindegy, majd csak megszokjátok a tudatot, hogy mindenhová követlek benneteket, s a széltől is óvni fogom mindkettőtöket.

Mi jöjjön most? Telefon a rendőrségre? Elvégre van hangmintánk a rögzítőn. Persze, csak jót mosolyognának, meg gúnyolódának legkedvesebb popsijainkkal.

Maradt a várakozás.

Idebenn.

Pizzákon, meg mireliteken éltünk egy héten át. Majd egy tucat virágcsokrot, vagy húsz szerelmeslevelet és rengeteg percnyi üzenetet tudhattunk magunkénak.

Hét végére odáig fajult az étrendünk, hogy most visszaemlékezve is komoly gyomorelégtelenségeket kezdek érezni. Önkéntes blokádunktól való gigászi kirohanásunk előestéjén két kukoricakonzerv, egy pár morzsányi liszt, két deci dobozos tej, illetve különféle fűszerek kombinációja jelképezte vacsoránkat, melyet én próbáltam meg ételi magasságokig emelni, inkább kevesebb, semmint több sikerrel.

A savanyodni kezdő tej illetve kukorica, valamint a liszt adta a kukoricafőzelék gerincét, melyet különböző szósok úgymint: soja, chilli, valamint worchestershire próbált mintegy lényeggel felruházni, ami az ízeket illeti.

Kultúrák harca. Így kereszteltem el az étket, célozva arra, hogy hm, milyen érdekes, a világ három különböző gasztronómiai mágna kiürült lakásunkig is eljuttatja konyhája alapvetően fontos és délceg képviselőit.

Az elnevezés találónak bizonyult, pusztán annyi hiányzott pontosításképp, hogy a fent jelzett harc hadszíntere nem máshol, mint kettőnk gyomrocskájában zajlott le.

Ez volt az a pont, ahol feladtuk. Te állat – szado-buzo-mazo – akárki nem kényszeríthetsz bennünket saját kéglinkben rabságra!

Hát hová tart az a világ, ahol az ember, miközben megpróbálja – irdatlan áldozatok árán! – megőrizni végbélynyílásának szigorúan egyirányú használatát, addig a koplalás, az egészségtelen életmód odáig amortizálja gyomrát, illetve az elfogyasztható tartalékot, hogy az egyirányú használat is elmarad, hiszen a megemészt(het)etlen táplálék orálishan hagyja el szervezetét. Hiába minden fenyegetőzés, minden virágcsokor, nem kaparintasz meg minket, te kéjsóvár, sunyi alak!!!

Ebben az elhatározásban tértünk nyugovóra, ebben ébredtünk fel, ebben a hitben tisztálkodtunk, így öltöztünk, fésülködtünk, kölnizkedtünk, reggeliztünk, és indultunk a minket szabadságba vezető ajtó felé.

Amikor is csengettek.

Alex nagyon ronda szavakat mondott a Kölcsey Ferencre, mialatt én kikémleltem, és az aláírós postás állt ott.

Nyitottam az ajtót, aláírtam, borraivalót is adtam, majd a levelet a fotelbe vágтам.

És mentünk, semmi nem tartóztatott minket.

Nyitástól este nyolcig lógtunk a West Side-ban. Figyeltük, vajon ki figyel minket. Nem tűnt fel senki sem. Telehajigáltuk pénzzel a wurlitzert, egész nap jó zene szólt egy két kurrens slágerrel, a helyi galeri jóvoltából.

Nyolckor átruccantunk oda, ahol engem a hétfő este nyolcak találni szoktak: az irodalmi kávézóba, ahol kedvenc tehetségeim olvasták fel apró szösszeneteiket. Ezúttal rekord idő alatt bosszantottak fel, valami zsíroshajú tudjistenkicsoda kipattant a mikrofonhoz, hogy előadja legújabb szövegét.

– Öööööööö... ez egy részlet egy ...ööööööööööö... kétszáz öööö oldalas regényből.....ööööööööööööööö.....amire csak azért vagyok ööööööööööööö büszke, öööö büszke, mert, mert ööööööööööööööööö ezt fogadásból írtam két hét alatt.

Aztán belekezdett. Mély érzések voltak benne. Egy hitehagyott férfi és egy nimfomániás nő izgalmas szerelméről szólt, melynek állítólag nem várt tragédia lesz a vége. Ez persze nem a novellarészlet végén derült ki, hanem művészként tette hozzá, nehogy kételyek közt maradjunk. A választott rész ott ért véget, hogy a főszereplő lány (Julia) erotikusan fantáziál az először az Eiffel torony tövében megpillantott fiúról (Orpheus), ki szomorúan horgasztja le fejét, hisz szonett rímképletek és aktuálpolitikai kérdések terhelik éppen messze földön híres és arcán is látszó 199 IQ pontját.

A történet annyira szép volt, hogy hozzá kellett szólnom.

– Ezer bocsánat, hogy én nyitom meg a kávéházi beszélgetést, de a most halott szövegtől bennem úgy megindult a hajlam a beszédre, hogy semmi sem gátol le. Szóval, szerintem aggasztó, hogy itt erénynek minősül, ha valaki – ismert képességekkel – két héti párhuzamosan *érlel és gyárt* egy szöveget, eközben nem mosdik és nyomorát nem pusztán látványban, hanem szagban is érzékelteti. Ráadásul kérdéses, hogy ez mennyire lehet olyan szöveg, amely legalább elkövetőjének jelent valamit, mert ugye ... az eddig itt halottak azt a kérdést vetették fel, hogy erre valaki íróján kívül rámondja-e, hogy irodalom, vagy nem. Szerintem úgy kell kérdeznünk, hogy az itt általában jelenlévőkön kívül bárkiben felmerülhet-e az a kérdés, hogy ilyen kérdést fel lehet-e vetni. Ha a válasz igen, még akkor is valószínű, hogy az emiatt elének huppanó kérdőjel fejingatást vált ki felvetőjéből, s abból szinte bizonyosan, akihez szegül, amennyiben az nem bolgár nemzetiségű. Én hihetetlen erőfeszítéseket teszek meg azért, hogy saját *Mégis van új a nap alatt* nevű játékom jegyében itt meg-megjelengessek, és rendre sokat igyam ezen alkalmak után. Ha egy tanácsot – közel sem barátit – elfogadna a kedves művész úr: lazítson a sálán s szívjon egy kis levegőt magába, mert attól szokunk ezen a bolygón élni.

Potter barátom ennél a pontnál vihogva kiráncigált a teremből, féltve attól, hogy valaki reflektálni fog rám.

Mindegy, hazamentünk, és nagyon röhögtünk, mintha nem lennénk egy buzi kiszemelt cicái.

Az ajtónk előtt virágcsokor, kis cetlivel: *Alexnek és Bobnak! Hiányoztok fiúk...* Fred. Már megszepenni sem volt kedvünk. Bementünk. A virágot Alex vízbe tette. Én pedig kézbe vettem a reggel elhajított levelet. Akkor fel sem tűnt, hogy Európából jött, tehát nem Fredy bébi nyomul újabb perverzióival. Ráadásul Lipcsében postázták.

Kedves Bob!

Egy hónappal ezelőtt meghalt az apám. Lassan fél éve, hogy elhagyott Rob. Nem bírom itt tovább. Egyre többet gondolok Rád. Vettem egy repülőjegyet. Kedden este ott leszek. Ha alkalmatlan, vagy nem kellek, hívj fel hétfő éjjel, a számom a noteszedben megvan. (Az én lakásomon hívj, ne apámékén!)

*Nem írok többet, majd beszélünk. (A gép ottani idő szerint 20:50-kor van ott.)
Bocs, kicsit rezignált így az egész.*

Helga

Persze rögtön jó kedvem lett. Annyira, hogy megittam fél óra alatt ugyanannyi liter vodkát. Majd csengett a telefon.

– Tessék, Priest!

– Oh, Bob. Végre hallom a hangodat...– persze hogy Fred volt – mikor látlak?

– Hát ha rajtam múlik, soha, te geci.

– Nem beszélnek így a kisfiúk apucival, mert apuci megbünteti őket.

– Érzem a pinád szagát! – hörögtem bele a kagylóba, s még mielőtt észhez tért volna, lecsaptam. Azóta csak egyszer hallottunk felőle. Néhány nap múlva megpróbált az utcán megcsókolni. Egy csúnya férfi volt, azt mondta, hogy ő Fred. Nagyon vézna kezei voltak, karikás szemek és ilyesmik. Nagyon megpofoztam.

De aznap este már a frászt érdekelte ez a mocsok. Holnap jön Helga! A kedves német kapcsolat.